

Az elveszett lelkekért

Kim Sung Hoon lelkész prédikációja

Elhagyva az élet vizének forrását

„Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kútakat ássanak magoknak; és repedezett kútakat ástak, a melyek nem tartják a vizet.”

Csak a fáról lehullott leveleket tudja széthordani szél. A mi, Istentől elszakadt életünk is éppen ilyen. Akaratunktól függetlenül, mi is csak a bűn irányába tudunk menni. Ezért mondja a Biblia, hogy az emberekben nincsen jó, ill. az Istentől való elszakadás következtében, bármit is tesz az ember, mindaz csak bűn. Ennek tükrében foglaljuk össze a Jeremiás könyvében található 2, 13 verset.

„Mert kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kútakat ássanak magoknak; és repedezett kútakat ástak, a melyek nem tartják a vizet.”

Az Ige tehát azt mondja, hogy Isten színe előtt két gonoszság van az emberben. Az egyik az, hogy megtagadjuk Istent, tudniillik elhagytuk Őt, aki az élő vizek forrása. Isten azt mondja, hogy Ő az élő vizek forrása. Ha valaki messze távol van a víztől, szomjas lesz és vágyódni kezd a víz után. Tehát minden ember szívében ott van a vágyódás. Vágyódás a boldogság után, az öröm után. Az ember szívében állandó hiányérzet van. Hiányt éreznek a pillanatnyi egészségük terén, hiányosnak érzik a boldogságukat, a pénzügyi helyzetüket, stb. Vajon honnan származnak, és miből táplálkoznak ezek a vágyak? Ez a vágy, amely hiányérzetként jelentkezik, nem a házastárs miatt, a pénz vagy a gyerekek miatt jelentkezik. Ez a gond abból származik, és annak a következménye, hogy elhagytuk Istent, azt az Istent, aki az élő vizek forrása. Mindamellet ezeknek a szívfájdító érzéseknek jelentkezniük kell, mert ezeket Isten ültette a szívünkbe.

„A magad gonoszsága fenyít meg téged, és a te elpártolásod fenyít meg téged. Tudd meg hát és lásd meg: mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet, és hogy nem félsz engemet, ezt mondja az Úr, a Seregeknek Ura.” (Jer. 2, 19)

Mint ahogy ezek az Igék is rámutatnak, az emberiség minden szenvedése az Istentől való elszakadás eredménye.

Isten azt akarja, hogy az emberek szíve, a szenvedések által, visszatérjen hozzá. Minden emberi lény nyomorúságban él, akiben nincs Isten. Senki sincs, aki Isten nélkül boldog lehet. Nos, ez alapján mit gondolnak, van olyan ember, aki Isten nélkül is boldog? Ha igen, az nem más, mint képzelet. Külsőleg ugyan boldognak látszhatnak, de ha mélyebben a szívükbe nézünk, látni fogjuk, hogy ők is részesülnek szívfájdalmat okozó szenvedésekben. A pénz, a vagyon, vagy a hatalom soha sem tudja boldoggá tenni az embert.

A Bibliában olvashatunk egy Amnon nevezetű férfiről. Ő olyasvalaki volt, aki a Sátán csapdájába esett. Amnon annyira szerette Támárt, hogy úgy gondolta, ő lenne a legboldogabb ember a földön, ha Támár az övé lehetne. Tervet szőtt tehát, csellel a házába csalta Támárt, és megerőszakolta. Így feleségül vehette volna Támárt, akkor hát miért nem sikerült? Amnon úgy gondolta, hogy ha Támár a felesége lesz, az boldoggá fogja tenni, de amikor végre megszerezte, Támár nem tudta boldoggá tenni őt. Úgyhogy kiűzte Támárt a házból. Emiatt ölték meg Amnont, elhíntvén azt a magot, amely később rettenetes háborút hozott Izráelre. Amnonnak volt valaki, aki be tudta volna tölteni a szívét, ez pedig Isten volt, ennek ellenére úgy gondolta, hogy Támár az, aki boldoggá tudná tenni őt.

Ha Önök a Pusan-ból Szöulba tartó buszon utaznak, hová fognak érkezni? Vajon csak akkor fogják megtudni, ha megérkeznek? Ha valaki azon a buszon utazik, amely Szöulba tart, akkor útban van Szöul felé. Ugyan hogy lehetnének boldogok az emberek, miután elhagyták Istent, azt az Istent, aki az élő vizeknek a forrása? Csak szomjasak lehetnek. E szomj által Isten azt akarja elérni, hogy az emberek szíve visszatérjen Őhozzá. Nos, a gond az, hogy az emberek, makacs természetüknek köszönhetően nem akarnak visszatérni Istenhez, hanem saját maguk akarják kitalálni, hogyan is olthatnák el ezt a „szomjúságot”. Ilyen az, amikor az ember saját magának ás kutat.

A másik gonoszság, amelyre Isten rámutat, éppen az, amikor az ember saját magának ás kutat. A kút ásása arra szolgál, hogy összegyűjtse a vizet. Az emberek saját erejük segítségével igyekeztek kutakat ásni, hogy azokban vizet gyűjtsenek, és szomjukat olthassák. Képletesen azt mondhatjuk, hogy a föld kiásása, és a víz összegyűjtése ahhoz hasonlítható, mint amikor a testünkből igyekszünk boldogságot nyerni. A Bibliában a föld, a mocsok a testre utal.

A mai emberek élete ebben a formában zajlik. Istentől távol lévén, ha az emberek gondokkal terheltek, akkor azonnal nekiveselkednek, hogy a maguk módján megoldást találjanak a problémáikra. Ez az, aminek a neve bűn. A bűn visszatartja a szívet attól, hogy Istenhez kiáltson. Önöknek tehát vissza kell térniük Istenhez, mert aki a saját testében és munkájában bíz, bünt követ el. Ezért fordul elő gyilkosság, házasságtörés, paráznaság vagy lopás. Minden bűncselekedet ebből ered. Tudták, hogy ezek a bűnök és szenvedések a testbe vetett bizalomból és a „testben” való kút ásásából származik, amelybe mindenki a maga módján igyekszik vizet gyűjteni? Ebben a versben a Biblia világosan leírja ennek tényét.

Élettelen virágok a vázában

„És a miképpen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretökben megtartsák, azonképpen odaadta őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy egyetlen dolgokat cselekedjenek.” (Pál, Róm. 1, 28)

Az emberiség nem akarta Istent megtartani a szívében. Ennek eredményeként az emberek eltávoztak Isten színe elől és halandókká váltak. Ha egy rózsaszálat lemetszünk, és vázába teszünk, mondhatjuk róla, hogy él? Jóllehet még virágzik és illatozik, ennek ellenére már halott. Akkor halt meg, amikor levágtuk a töről. Kis idő múlva pedig a szemétként fogjuk dobni. Az emberi szív akkor halt meg, amikor elszakadt Istentől. Élőnek tűnhetnek, de Isten szempontjából halottak az emberek. A halott testben nincsen reménység. A testnek nevezett helyet csak a szenny és a bűz fogja megtölteni. Ahogy az emberiség elszakadt Istentől, így az élettől, hanyatlani kezdett. Erről Jeremiás könyvének 17, 9 verse így ír: **„Csalárdabb a szív mindennél, és kétségbeejtően gyenge.”** Csapta már be Önöket hazug ember? Ha újra hazudni fog, megint hisznek neki? Valószínűleg azt fogják mondani: „Micsoda egy hazug ember, minden, amit mond, hazugság.” Ugyanakkor, az Önök szíve számtalanszor megcsalta már Önöket. Az Önök szíve így szól, „Figyelj csak ide! Miért nem fogsz bele abba, meglátod jó lesz.” Nos, ha történetesen bele is vágunk, akkor sem válik be. Hányszor csapta már be Önöket a saját szívük? Lehet, hogy több mint százszor. De Önök ennek ellenére, balga módon, mégis hisznek ebben a szívben. Mi lenne, ha hinnének annak a személynek, aki már több ízben becsapta Önöket? Ha valaki akár csak háromszor is becsapná Önöket, soha többé nem tudnának hinni a szavának. A mi szívünk csalárdabb mindennél. Az a szív, amely elhagyta Istent, csalárd szív. Mindaz, amire a szív ösztönzi Önöket, hazugság. A tény az, hogy a saját szívünk már számtalanszor becsapott bennünket az életünk során. A butaságunknak köszönhetően, egyszerűen csak követtük. A Példabeszédek 28. fejezetében azt olvashatjuk:

„Aki bízik magában, bolond az.”

Bolond ember az, aki a saját szívében bízik, hiszen az ember szívéből származó gondolat hazugság. A szív, amely Istentől elszakadt, hazugságokkal telt szív. Az ilyen szívben nincs jóság, és nem lakoznak benne gyönyörűséges dolgok. A Rómaiakhoz írt levél 1. fejezete azt mondja, hogy akinek a szíve elhagyja Istent, bűnt követ el, amit értelemyszerűen bűnös cselekedetek követnek. Az 1, 29 vers azt írja, hogy igazságtalansággal, paráznasággal, gonoszossággal, vággyal, rosszindulattal vannak telve.

„És a miképpen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretökben megtartsák, azonképpen odaadta őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy egyetlen dolgokat cselekedjenek.” (Pál, Róm. 1, 28)

A 28-as versben említett, magokhoz hasonlítható szívek, melyek nem akarták ismeretükben megtartani Istent, a bűnből származnak. A 29-es versben leírt gonosz cselekedetek pedig, ezeknek a magoknak a gyümölcsseihez hasonlíthatóak. Ha a mag el van vetve, természetesen gyümölcsöt terem. Hasonlóképpen, mivel az emberek elhagyták Istent, a bűn mérhetetlen sok gonosz cselekedetet szült. Vajon honnan származnak azok a bűnös cselekedetek, mint amilyen az erkölcstelen szexualitás, gonoszság, vágy, rosszindulat? Mindezek abból a szívből indultak ki, amely nem akarta megtartani Istent az em-

lékezetében. Szóval, nem a 29-es versben felsorolt bűnös cselekedetek jelentik a bajt, hanem maga a 28-as versben leírt bűn. Ugyanis abból indult el minden.

A Misszióinkban van egy Kang nevű lelkész. Régen, hosszú ideig kórházban feküdt. 18 éves kora óta folyamatosan romlik az ízületei állapota, ezért sorra járta a kórházakat, de a gyógyulásra semmi remény sem mutatkozott. Rengeteg gyógyszert szedett, minden javulás nélkül. Később még romlott is az állapota, mert a sok gyógyszer ízületi gyulladásokhoz vezetett a csípőjében és a térdeiben. Ám egy napon a külföldiek számára fenntartott kórházban találkozott egy amerikai orvossal. Miután az orvos megvizsgálta őt, elrendelte, hogy készítsenek röntgenfelvételt Kang lelkész mellkasáról. Kang lelkész arra kérte a tolmácsot, hogy értesse meg az orvossal, hogy ő ízületi bántalmaktól szenved. De az orvos ezt figyelembe sem vette, hanem továbbra is kitért a mellkas röntgen mellett. Miután elkészült a röntgenfelvétel, az orvos a következőt mondta: „Az Ön ízületi gyulladása nem fog meggyógyulni a gyulladás ellen felírt gyógyszerektől, mert az Ön ízületi gyulladásának oka, tuberkulózis. Úgyhogy a tuberkulózist kell kezelni, nem a gyulladást.” Attól a naptól fogva tuberkulózis elleni gyógyszert kapott, és ahogy kigyógyult a tuberkulózisból, ezt automatikusan követte az ízületi gyulladás gyógyulása is. Az ízületek károsodását sajnos már nem lehetett rendbe hozni, de a betegség nem tudott tovább fejlődni, így visszatérhetett a korábbi normális életvitelhez. Ha nem találkozott volna azzal az orvossal, a tuberkulózis elpusztította volna az egész testét.

A történet legfontosabb mondanivalója az, hogy nem azt kell kijavítanunk, amit külsőleg észlelünk, hanem azt kell kezelnünk, ami az elváltozás okozója. Az emberek a külsőleg látszó dolgokon akarnak változtatni: „Nem tudom abbahagyni a szerencsejátékokat. Nem tudom abbahagyni az ivást. Mit tegyek?” „Nekem nincsen pénzem, mit csináljak?” Ahhoz, hogy valaki igazán meg tudja oldani kínzó problémáit, nem a látható elváltozást kell kezelnie, hanem meg kell találni az azt kiváltó okot.

Két fekete tableta és két fehér tableta

Manapság az emberek félreértik a bűnbánatot. „Istenem, vétkeztem. Kérlek, bocsáss meg nekem.” Úgy gondolják, hogy az a bűnbánat, ha részletesen megvallják a bűneiket, és bocsánatot kérnek. Ez teljes mértékben téves elképzelés a bűnbánat fogalmáról. Azok a lelkészek, akik így tanítják az embereket, becsapják a saját nyájukat. A helytelen ismeretből adódó helytelen tanítás miatt, a koreai keresztényeket teljesen rossz irányba vezették. Koreában a lelkészek minden alkalommal „kiadják” a „bűnbánat” és a „buzgalom” receptjét. Sok mindenről beszélnek, de végül két dolog fontosságára mutatnak rá, az egyik a „bűnbánat”, a másik az, hogy ezt „buzgalommal tedd”. Amikor bevonultam katonának, a táborunkban volt öt beteg katona, mindegyikük betegségének más és más volt a tünete. Függetlenül attól, hogy mi volt a bajuk, mindannyian két darab fekete és két darab fehér tablettát kaptak a katonai kórházból. A fekete tabletták az emésztést segítették elő, a fehérek pedig fájdalomcsillapítók voltak. Megkérdeztem az öcsémtől, aki orvosként dolgozott a hadseregben, hogy mi lehet

ennek az oka? Azt mondta, hogy ez egyáltalán nem szokatlan dolog a hadseregénél. Sőt azt is mondta, hogy néha már előre elkészítik azokat a gyógyszereket, amelyeket majd a kijelölt napon ki fognak adni. Ha bemegy egy beteg katona, akkor függetlenül attól, hogy mi a betegsége, kiadják neki a parancsra előkészített gyógyszert.

A mai egyházak is ilyenek. Csak kétféle receptet tudnak kiadni: az egyik a bűnbánat, a másik pedig a buzgalom receptje. Ha nem valódi a bűnbánatuk, akkor is úgy gondolják, hogy a véték megvallása a bűnbánat. Átgondolják tehát, hogy milyen bűnt követtek el, majd megvallják. A hadseregben a tábori lelkész a következőképpen prédikál a vasárnapi Istentiszteleten: „Ezen a héten azt a bűnt követtük el, hogy elhagytuk Istent. A hadsereg szigorú szabályzata miatt bűnt követtünk el, a szánkkkal átkozódtunk, a kezünkkel odacsaptunk.” Majd egyként az Úrhoz kiáltanak: „Uram!” – és elkezdik megvallani mindazt, amivel megszegték a törvényt. „Istenem, én megütöttem a beosztottamat. Én káromkodtam. Bocsáss meg nekem! Kérlek, ne engedd meg, hogy újra vétkezzem.” Az imádság után, alig hogy ki-mennek a templomból, cigarettára gyújtanak, és szidalmazni kezdik egymást. „Hé te, ott! Gazember! Húzd ki magad! Zárkózz fel!” A szidalmak teljesen természetesen hagyják el az ember száját. De akkor mondhatjuk, hogy az imént, a templomban tett bűnbánat valódi volt? Vétkezünk és megvalljuk, vétkezünk és megvalljuk, ez nem valódi bűnbánat. A bűnbánat nem azt jelenti, hogy részletesen meg kell vallani a bűneinket.

Miután Ádám elhagyta Istent, a saját útját kezdte járni. Ebből fakadóan, mi is mindannyian abba az irányba mentünk. A magunk uraként élünk, ami azt jelenti, hogy a magunk útján jártunk. Mivel őseink elhagyták Istent, mindaz, ami belőlünk származik, bűn. Bűnbánat az, hogy felismerjük önmagunkban ezt a tényt, és megvalljuk Istennek. „Istenem, bennem nincs semmi jó. Tetőtől talpig tele vagyok bűnnel. Az életem nem más, mint bűn. Ahogyan az almafa is csak almát tud teremni, úgy én is csak bűnt tudok elkövetni.”

Ha almamagot ültetünk el, almafa fog kikelni, majd amikor felnőtt, almát fog teremni. Mivel kezdettől fogva bűnösök vagyunk, belőlünk is csak bűn származhat, nem pedig jó. Ha valaki felismerte ennek tényét, mondhatjuk, hogy valóban bűnbánatot tart. Nos, aki igazi bűnbánatot tart, az örvendezik vagy inkább szomorú? Bizony szomorú. Ha valaki ráébred, hogy tetőtől talpig csak bűn van benne, annak a szíve bánatos lesz. „El kell pusztulnom! Nem menekülhetek meg a pokoltól!” Ezek az emberek egyszer csak alázatosak lesznek. Ezért mondja az Írás, hogy áldottak a lelki szegények. Ez azokra vonatkozik, akik megtalálják a bűnt a saját szívükben és felismerik azt, hogy távol vannak Istentől.

A hamis arany idővel megkopik

A Biblia úgy írja le az Istentől elszakadt ember életét, mint egy asszony életét, aki elhagyta a férjét, és egy másik férfihez ment. Az ilyen asszonyt paráznának mondják. Miután valaki elhagyja a saját férjét, és feláldozza magát egy másik férfiért, bármennyire rendezetten él is, nem mondható jónak. Már az is

bűn, hogy elhagyta a férjét. Miután az asszony elhagyta a férjét, minden, amit tesz, bűn. A Biblia világosan kimondja, hogy miután az ember elhagyta Istent, aki a férj, bármi is származzon belőle, mindaz gonoszság.

„Micsoda tehát? Különbek vagyunk-é? Semmiképpen nem. Mert az elébb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak; A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; Nincs, a ki megértse, nincs a ki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.” (Róm. 3, 9-12)

Azt mondja talán az Írás, hogy létezik jó ember? Nem, hanem azt mondja, hogy nincsen egy sem. Van jó az Önök szívében? A Bibliában az áll, hogy senkinek sincs, ennek ellenére azt kérdezik önmaguktól: „Van bennem gonoszság, de azért jó is van bennem?” Vagy talán azt mondják: „Az életem során jó dolgokat is tettem.” A valódi arany kívül is, belül is tömör arany. De az arannyal bevont tárgyaknak más a külsejük és más a belsejük, úgyhogy az idő múlásával fakulni kezd a színük. Hasonlóképpen, az igazi jóság nem változik, de a hamis jóság változik. Az emberek bármit is mutatnak fel jócselekedet gyanánt, mindaz hamisítvány, ami időközben megváltozik.

Házasságkötéskor a menyasszony és a vőlegény ígéretet tesznek egymásnak, hogy örökké együtt maradnak, és szeretni fogják egymást, még akkor is, ha a hajuk színe őszre változik. De ahogy telnek-múlnak az évek, a házasság válással végződik. Egyes családokban az ellenség nincs is olyan mesze. A házasságkötéskor szerethették egymást, de ahogy múlik az idő, úgy a szeretet is változik. Az a jóság tehát nem igazi jóság.

Én gyakran érzem azt, hogy az emberekben egyáltalán semmi jó sincs. Az emberek ugyan különböznek egymástól, de ez a különbség az egyén kitartásának és türelmének köszönhetően más és más. Ám a bensője alapján minden ember egyforma. Az emberek közti egyedüli különbséget az jelenti, hogy akiben van egy kis jó, a gonoszság később tör a felszínre, míg aki hajlamosabb a rosszra, és a külseje is arra vall, ez gyorsabban következik be.

A következő eset egy Los Angeles-i üzletben történt. Az üzlet annyira előkelő volt, hogy a szegényebb rétegekből származó „feketék” be sem mehettek vásárolni, csak a gazdag emberek vásároltak benne. Egyszer, egy napon váratlanul kialudtak a lámpák. Az úriemberek és az úrhölgyek, akik éppen az üzletben tartózkodtak, a kiállított árukból néhányat a táskáikba raktak. Az ékszerész részlegben tartózkodók, akiket éppen az ékszerek kiválasztása közben lepett meg az áramszünet, egyszerűen csak fogták az árut és kísértáltak az üzletből. Azon a napon az urak és az úrnők egyszeriben tolvajokká váltak. Amennyiben valaki olyan helyzetbe kerül, akkor a gonosz a felszínre tör. Tehát senki sincs, aki jó lenne. Ha az imént említett urakra és úrnőkre tekintünk, mielőtt kialudtak a lámpák, gondolta volna róluk bárki is, hogy képesek lennének lopni? Természetesen nem. Az emberek úgy gondolják, hogy az, aki nem lop, jó ember. De Isten nem ebből a szempontból néz az emberekre. Isten az ember szívének a központját nézi, mert az emberi szívben már benne van a lopásra való hajlam, még ha eddig

nem is derült rá fény. De ha ez így van, akkor mikor válik ez láthatóvá? Nos, akkor jön a felszínre, ha a megfelelő helyzetet visszatartó fények kialszanak.

A Bibliában van egy Ige, amely azt mondja: „És a megfelelő évszakban meghozza a gyümölcsét.” A gyümölcs nyáron terem. Hasonlóképpen, a bennünk lévő gonosz is az arra megfelelő helyzetben tör a felszínre. Teljesen mindegy tehát, hogy eddig milyen emberként éltünk, mennyi jót tettünk, vétkeztünk vagy nem, Isten nem fog jónak mondani. Mivel az emberiség szíve gonosz, a gondolataik úgy hatnak, mint amikor letakarják a szemetesláda tetejét. Ha a szemetesládán rajta is van a fedél, még nem lesz tiszta. Belül mindenféle mocskos dolgokat tartalmaz. Mivel megfeledeztek önmagukról, nem képesek meglátni az igazi mivoltukat. De amint bizonyos helyzetekkel találkoznak, csak gonoszság fog előbújni Önökből. Ebből az következik, hogy az a jóság, amely most Önökben van, csak utánzat. Az emberekben tehát egyáltalán nincsen jó. Az emberekben kizárólag csak gonoszság lakozik.